

Unohtumaton lapsuuden joulu Kivennaban Metsolassa

Vesta Paavolainen (os. Peterzéns) Metsolan kuistilla Auliksen (vasemmalla), Reinon ja lyhyttukkaisen Mairen kanssa.

Maire Hämäläinen (1909–1998, o.s. Paavolainen) ei väsynyt kertomaan lapsuus- ja nuoruusvuosistaan Kivennavalla ja myöhemmin Kanneljärvellä. Eloisia muistoja unohtumattomasta lapsuuden joulusta välittää joulukirje, jonka isoäiti Maire kirjoitti 5-vuotiaalle tyttärentipojalleen Larsille 1980.

Samainen joulu Kivennaban Metsolassa oli jäänyt Mairen pikkukaveljen Reinon (T.83) mieleen. Niistä on Maj-Liisa Paavolainen kirjoittanut sukulehdessä nro 26.

Jouluna 1980

Isoäidin pikku-Lasse,

Nyt isoäiti kertoo eräästä jouluaattoillasta, kun isoäiti oli pieni – tämän kokoinen, kun tässä kuvassa. Jouluna isoäidillä oli vielä pitkä tukka, mutta tämä kuva on otettu seuraavana kesänä, ja isoäiti oli silloin pikkutyttönä ikionnellinen, kun minulle leikattiin lyhyt tukka. Tässä sitä ollaan koko lastenkamarin väki, joka jouluaattoiltana sai joulupukilta vitsakimput, kun olimme olleet tuhmia.

Nyt se alkaa!

Oli jouluaatto ja meistä lapsista se päivä oli karmailman pitkä, niin pitkä, kun piti odottaa ihan iltaan saakka ennenkuin se ”joulupukki”, niin kuin me kutsuimme joulupukkiä, tulisi.

Olimme heränneet jo aikaisin ja oli pitkä aika iltaan. Aamiaisen jälkeen olimme myllänneet ja lasketelleet kelkkoinemme lumessa ja tavan takaa käyneet sisällä kysymässä, joko pian tulee ilta ja joulupukki. Olimme tiellä aikuisten joulukiireissä

ja saimme vielä vain olla ulkona, kunnes joulusauna olisi valmis. Koko perhe lähti joulusaunaan ja kun sauna oli kauempana meillä oli sellainen valkoinen ”lastenreki” eli kelkka, johon Reino-veljeni ja minut pantiin istumaan vällyjen sisään. Auliveli työnsi meitä kelkassa isän kanssa, kun oli jo iso poika.

Nyt jo alkoi hämärtyä, kun tulimme saunasta. Tähdet syttyivät taivaalle ja kelkan jalakset natisivat hauskasti. Lastenkamari oli pesty ja siivottu, mutta meidän täytyi itse järjestää tavarat hyllyille ja laittaa kaikki kauniisti paikoilleen.

Olimme väsyksissä paljosta ulkonaolosta ja saunomisesta ja aina vain piti odottaa iltaa ja joulupukkiä! Jännitti niin kauheasti! Ei silloin ollut televisioita niinkuin nyt, ei tullut lastenohjelmaa, eikä kenelläkään ollut vielä lapsille aikaa edes sadunlukuun, kun oli jouluaatto.

Ai, ai mitkä ihanat tuoksut äiti apulaisineen! Aolikaan loihtinut koko taloon. Joulun odotus valmisteluineen tuntui kaikkialla. Ja salin ovi oli salaperäisesti lukossa! Ja sitä piti käydä tavan takaa

katsomassa ja yritettiin tirkistellä avaimenreiästä – sieltä tuli ihan selvä joulukuusen tuoksu, mutta ovi oli ja pysyi lukossa.

Olimme malttamattomia ja äreitä, mikään ei tahtonut sujua – tuli ilmiriitä ja tora. Kesken soturoinnin joku koputti ikkunaan! Yhtaikaa loppui melu ja jokainen tuijotti ikkunaan. Ulkona oli jo aivan pimeää, mutta näimme joulupukin heristämässä sormean ja pyörity vielä päätäinkin!

Säikähdimme aika tavalla, sillä nyt tuli väkisinkin vitsat mieleen, kun olimme olleet tuhmia jouluaattona. Meille oli sanottu, että tuhmat lapset saavat vitsoja pukilta.

Minunkin leikkitarat olivat lastenkamarissa omilla hyllyillä ja omassa leikkikassassa nukkeineen – nukensänkyineen, vaikka ”iltarauhan” takia nukuinkin sänkykamarissa äidin ja isän kanssa. Melusimme kolmistaan aina illalla niin kamalasti ja leikimme tyynysotaa, ettei kukaan nukkunut ajoissa. Niinpä minut siirrettiin sänkykamariin = makuuhuoneeseen sänkyineni ja yöpöytineni, jossa pidin suurta ylpeyden- ja ilonaihettani, ihan oikeaa pientä yölamppua, jossa oli öljyä. Se oli kaunis, pieni kuin nukenlamppu. Siinä oli messinkijalka, lasinen öljysäiliö ja punainen silkkivarjostin, josta reunusti helmistä tehty rimp sureunus. Se oli ”lohdutus” kun jouduin yksin nukkumaan ja lastenkamarin iltarimet loppuivat.

Lastenkamarin iso pöytä oli siirretty keskelle lattiaa, että oli tilaa leikkiä pukin käytyä. Nyt minä sitten menin keittiöön lamppuineni, jossa Lalla, vanha lastenhoitaja, pani siihen öljyä. Muistan kuinka varovasti yritin pienillä askelilla sipsuttaa, ettei öljy läikkyisi ja katselin iloissani helmirimpsun hauskaa heilahtelua kävellessäni.

Piirros: Raija Hurmalainen

Mutta lastenkamarissa oli syttynyt jatkosota. Aulis juoksi edellä Reinon lelu korkealla pään yläpuolella ja Reino, pieni kun oli, parkui kamalasti ja yritti saada lelunsa pois. He juoksivat ympäri pöytää ja minä onneton tulin samalla hetkellä lastenkamariin lamppuineni. – Räiskis, törmäsimme yhteen! Lamppu pieninä sirpaleina, öljyä joka paikassa ja me lapset mukkelis-makkelis yhdessä rysyssä lattialla. Ja siitä se alkoi: minä olin nyt ylimpänä äänessä ja pippurinen kun olin (kasvanut kahden veljen välissä ja oppinut hyvässä seurassa ja opissa pitämään puoliani) – niin tein nytkin; itkin, vedin tukasta ja löin – oli siinä löylyä ja tukkapölyä kerrakseen! Pojat antoivat takaisin!!

Unohtui joulupukki soo-soo-sormineen ja jouluilta – kunnes nyt koputettiin kovasti lastenhuo-

Metsolan rakennuksia Kivennavan kirkonmäeltä nähtynä.

neen ikkunaa ja – vitsakin siellä vilahti.

Aulis haettiin pois. Pääsi ”mokomakin” autamaan isää kuusenkoristelussa saliin. Minä itkin kaunista lamppuani ja Reino, pikkuveli, lie itkenyt sisarellista pölytystä. Palvelija, Iida, tuli siivoamaan rätteineen, harjoineen. – Äiti kävi minua lohduttamassa, niin katkera oli suruni – oli niin raskas olla.

Oli tympeä olo. Mikään ei huvittanut. Minä murjotin ja Reino kävi roikkumassa salin oven ovenrivassa ja ulvoi: ”Mie kuolenkii, mie kuolenkii!” Ovi pysyi lukossa valituksista huolimatta.

Loppuihan se odotus viimeinkin! Koko ”kompania” pestiin uudemman kerran ja puettiin juhlavaatteihin. Hiukset harjattiin ja pojille hieno peena, kuten isä sanoi, kun laittoi jakauksen poikien tukkaan ja minulle laitettiin tukka hajalleen ja leveästä silkkinauhasta iso rusetti (perhonen, kuten minä sanoin) tukkaan.

Isä aukaisi salaperäisen salinoven. Äiti seisoi hänen rinnallaan kauniisti puettuna ja tukka piipattuna. Gramofonista (sellaisesta suuresta torvesta) kuului iki-ihana joululaulu ”Jouluyö, juhlayö”. Kuusen kynttilät oli sytytetty ja isä oli sytyttänyt monta rakettia räiskymään.

Latvatähdestä lähti kolme kimppua kulturalankaa, joka hajosi kimmeltäväksi verhoksi alempana. Se oli Joulutähti, Betlehemintähti, symbolisesti. Sitä olivat kirkkaat lapsensilmät vuodesta toiseen ihastelleet. Se oli aina yhtä ihana enkelinkuvineen! Oli kultaista ja hopeista pörrönauhaa. Oli vanhat joulukuusen koristeet isän lapsuudenkodista. Oli äidin ja isän valitsemia ikiomia lapsuusajan joulukuusenkoristeita ja oli meidän jokaisen lapsen oma, hento, lasinen joululintu, jolla oli valkea silkkipyrstö, minun linnussani oli hennonvihreä silkkipyrstö, kuin viuhka. Ne olivat keltasirkkuja ja aivan oikean

linnun kokoisia ja näköisiä.

Omenat olivat kynttilän painona ja ennenkuin joulukuusi riisuttiin pois vietäväksi, oli moni omena saanut antaa palan poskestaan – niissä oli hampaanjäljet.

Kaikki kylpi ja sädehti ihanassa jouluvalossa. Silmät loistaen kilpaa kynttilöiden kanssa katelimme tätä kimmeltävää ihanuutta, jota joululaulun kaunis sävel säesti. Joulukuusi oli tullut Metsolaan.

Ja joulupöytä sitten! Oli makeisia, oli omenia ja monenlaisia pähkinöitä, oli viinirypäleitäkin (vain joulukuusi tuotettuja Viipurista) ja marsipaania – valkeaa ja hennon vaaleanpunaista. Niitäkin tarjottiin vain jouluna. Entä joulukaramellit! Niissä oli haput päissä, kaunis kiiltävä paperi ja jouluaiheisia kuvia keskikohdassa.

Palvelijat (sisäpalvelijat): Anna-keittäjä, Iida-sisäkö ja vanha ”Lalla”, oikealta nimeltään Eeva, lastenhoitaja ihan vauva-ajoilta, kaikki he olivat pyhävaatteissa, tukat siloisiksi kammattuina, tulleet saliin. Tarjoiltiin makeisia ja kuunneltiin joulu-evankeliumia, kertomusta Jeesus-lapsen syntymästä, jonka isä aina luki. Joululaulut juhlistivat iltaamme.

Alkoi taas joulupukin tulokin odottaa itseään – ja viimein alkoi kuulua iloista kulkusten kilinää, ensin vaimeana – hiljaa, sitten voimistuen. Ja silloin, silloin me kaikki kolme ryntäsimme eteiseen, se oli suuri ”tampuri” kaksipuolisine lasi-ikkunaisine ovineen, josta näki avoverannalle. Siinä sitten kuunnellen katsoimme kirkolle päin, joka korkeine torneineen piirtyi (valoista) yötaivasta vasten jouluillassa, joka pimenei juhlayöksi. – Yli pihametsikön ja peltojen – sieltä, sieltä se kuului, tuo kulkusten kilinä. Nenät litteinä mahdollisimman lähellä ikkunaa tuijotimme yöntummalle tielle. Ja vihdoin se tuli kirkolta päin näkyviin – rappusille päin.

Johannes ja Vesta Paavolainen eli Nunni lasten kanssa studiopotreetissa - ehkä joulun kunniaksi.

Rappusten eteen, joka oli lyhdyin valaistu joulun kunniaksi, pysähtyi hevonen, jota tonttu ohjasti ja joulupukki istui mahtavissa turkiksissa, pitkä valkea parta rinnalla ja punainen tupsulakki päässä. – Se tuli meille Metsolaan, se tuli! Ja silloin meitä vietiin kipinkapin äidin ja isän luo saliin kertomaan suurta uutista.

Tulivat äiti ja isäkin hymyssä suin katsomaan ja apulaisetkin kurkistelemaan: että onko se totta, ihan totta, että oikein joulupukki itse ja tonttukin mukana -! Oli se! Se oli totta! Vielä, vielä piti vähän katsoa, vaikka pelottikin. Nyt joulupukki ja tonttu ottivat kahdenkannettavan suuren korin, joka oli täynnä paketteja, ja kaikenlaisia paketteja vielä reestä. Sitten ne lähtivät tulemaan rapuille ja me kirmasimme saliin. Niin oli kiire, että hyvä kun leveästä kaksoisovesta mahduimme. Äiti ja isä ja apulaisetkin tulivat saliin perässämme.

Oli hiirenhiljaista. Pieni sydän vain rinnassa pompotti kovasti, sen aivan kuuli ja tunsu. Ovikello soi! Isä lähti eteiseen avaamaan ulko-oven ja kuu-

limme kun joulupukki ja isä toivotelivat hyvää Joulua ja tonttukin pökkasi isälle jouluntoivotuksen. Täytyi ihan kurkistella ovenraosta eteiseen.

Sitten kuului lähestyviä askelia ja pakettien rapinaa – salin kaksoisovista työnnettiin keltaiset nelipyöräiset kärryt, joissa oli pinbareunat (kuten lasten sängyissä) ja vetotanko edessä. Kolme suurta ruskeaa Teddy-karhua istui kärryssä punainen rusetti kaulassa, jossa soma pyöreä kulkunen, tiuku, ja v o i k a u h i s t u s – vitsakimppu kädessä jokaisella!

Minä menin salamana pöydän alle ja Reino äidin pitkän hameenhelman alle piiloon takertuen äidin jalkaan, josta häntä ei meinattu saada pois. Joku tirskahti! Ja sitten joulupukki kutsui minua nimeltä ja sanoi tietävänsä, että Reino oli äidin hameenhelman alla. Taisi jalkakin pilkistää sieltä, kun ei kiireessä ehtinyt parempaan piiloon.

Nyt en sitten muista selvästi, sen vvain, että piti kädestä tervehtiä joulupukkia, vaikka ääni vapisi ja polvet olivat ihan pehmeät.

Emme me saaneet niillä vitsaa, mutta joulupukki käski jokaisen säilyttää vitsakimppunsa seuraavaan jouluun, muistutuksena. Vitsat pantiin myöhemmin lastenkamarin seinälle jokaisen sängyn yläpuolelle. Ei niitä koskaan käytetty, mutta pahin rangaistus lie ollut se, että kaikki leikkitoiverit saivat tietää, että saimme vitsat pukilta!

Tuli vieteriautoja ja junia ratoineen, rakennuspalikoita, nukkeja, nukeille kahvikuppeja, kaikkea kivaa mitä lapsi voi toivoa, mutta leikki ei oikein tahtonut maistua. Oltiin oltu tuhmia jouluaattona.

J. K.

Ei koskaan aikaisemmin isä ollut uhrannut niin paljon mielikuvitusta ja vaivaa lasten takia, että meillä olisi ollut oikein kiva joulu! Ja näin se päättyi. Äiti, Nunni, oli aina kodin hyvä henki, joka ei säästänyt voimiaan valmistaakseen rakkailleen Joulun.

Ä.I.T.I
NELJÄ KIRJAINTA SI-
NULLE, KOKO MAAILMA
MINULLE.
T.PAAVO
10.5.2009

PIENI TARINA ÄITIYDESTÄ

YLLÄ OLEVA TEKSTI LUKI ÄITIENPÄIVÄKORTISSA 2009, JONKA VAJAA KAKSIVUOTIAS PAAVO-POIKANI OLI ASKARRELLUT MINULLE TARHASSA. KORTTI TUOTIIN SÄNKYYN PAKETIN JA KAHVIN TUOKSUN KERA, VARSIN YLPEÄLLÄ ASEENTEELLA. PÄÄLLE PUSU JA HALI JA ÄIDIN SYDÄN SULAA. JA TAISI SIINÄ KYYNELKIN TULLA SILMÄÄN. MUTTA MITEN TÄHÄN TILANTEeseen TULTIIN? MILLAISTA ON HUOMATA JOUTUVANSA ELÄMÄNSÄ SUURIMMAN JA PITKÄAIKAISIMMAN HAASTEEN ETEEN?

5.1.2007

Kaksi viivaa...apua, paniikki, mitä nyt? Ap-
teekkiin... uusi testi...odotusta...kaksi viivaa.

On se uskottava - olen raskaana. Loppiaisen
aattona 2007, koin melkoisen yllätyksen, kun ras-
kaustesti näytti positiivista. Ensimmäisenä tuntee-
na oli paniikki, joka meni 10 sekunnissa ohi. Sitten
hymyilytti ja mielen valtasi rauha. "Tämä on ihan
ok juttu" ajattelin.

Ai niin ja sitten asia pitäisi vielä kertoa tulevalle
isälle. Odottelua 3 tuntia, jotta mies saapuu työreis-
sulta.

"Moi...miten meni?...joo olen raskaana...meille
tulee vauva!"

"Oho...onneksi olkoon" mies sanoo ja on hiljaa
hetken.

"Kauhea nälkä ... täytyy lähteä hakemaan pitsaa
ja poistuu ovesta.

Hetken kuluttua ovi käy ja mies tulee takaisin höyryävä pitsa kainalossa.

"Niin koska se sitten tulee ... se vauva" ja hymyilee kysymyksen päälle.

"Syyskuussa ... susta tulee isä ja musta äiti", vastaan.

Tuosta päivästä on jo kolme vuotta, mutta muistan sen vieläkin sekunnin tarkasti. Raskausaika oli helppo. Oli pahoinvointia, väsymystä ja tukalaa oloa, mutta se kait kuluu asiaan. Toki koko aikaa leimasi tietynlainen epävarmuus ja jännitys, mutta luulen, että ne vain valmistavat mieltä tulevaan. Tosin nykyaikana raskauteen suhtaudutaan jopa liiankin varovaisesti. Lista kielletyistä asioista on pitkä ... ei saa tehdä sitä, ei saa syödä tuota, riskejä ovat nämä, näinkin voi tapahtua. On ultraa ja jos jonkinmoista koetta, joista jokainen aiheuttaa odottavassa äidissä lisäjännitystä. Ihan kuin asia itsessään ei jo olisi jännittävä. Mutta niinhän sitä

*Kuva viereisellä sivulla 26:
25.9.2007 Paavo Jimi Reidar Aaltonen, ikää 10 minuuttia ja ensimmäinen kohtaaminen äidin kanssa.*

sanotaan, että tieto lisää tuskaa. Joskus odotusaikana mietin, että olisi paljon helpompaa jos saisi keskittyä vain odotukseen ja pieneen elämään mahansa sisällä. Eikä koko ajan miettiä mitä saa ja ei saa tehdä tai mitä voi tapahtua.

Pahinta loppujen lopuksi oli viimeisten viikkojen odotus. Valtavan mahani takia sain kuulla jo viikkoja ennen laskettua aikaa kommentteja "kylä se kohta tulee", "onko jo paljon yli lasketun?", "onko siellä kaksoset?". Joten voitte kuvitella, kun vauvaa ei kaksi viikkoa lasketun ajan jälkeen kuulunut, olin tilanteeseen kypsä sanan jokaisessa merkityksessä. Ja tunsin olevani valmis tulemaan oikeasti äidiksi.

24.9.2007

Ei lapsiveden menoa. Ei paniikkia, ei kiirettä, ei hermoilua. Herätys klo 7.00, suihku, yhteinen aamiainen miehen kanssa. Klo 8.30 autolla kohti sairaalaa odottavaisin, iloisin mielen. Tänään meistä vihdoinkin tulee äiti ja isä.

Synnytys käynnistetään klo 11....odottelua, pientä nipistelyä.

"Onko kipuja?"

"Ei."

"Tarvitsetko lääkettä?"

"En."

Supistukset ovat säännöllisiä, mutta eivät lainkaan kivuliaita, ja ajattelin "Näinkö helppoa tämä on?" Mies lähtee kotiin lepäämään klo 22.00. "Ei meistä taidakaan vielä tänään tulla vanhempia",

24.9.2007 Tästä se alkoi ...

ajattelemme pettyneinä. Isovanhemmat ja muut lähimmät odottelevat jännittyneinä uutisia, mutta ainoa viesti on "Taitaa mennä huomiseksi".

Klo 00.05. Naps ja hulaus. No nyt ne vedet meni ja samassa alkaa kipu. "Apua mitä nyt?" Pitää soittaa miehelle, että tulee takaisin sairaalaan. No nyt se vihdoinkin alkaa. Mies saapuu ja hieroo unet silmistään. Silittää, hakee vettä ja on aika neuvoton, kuten miehet kyseisessä tilanteessa usein ovat. Mutta tärkeintä onkin toisen läsnäolo, joka aina hetkeksi auttaa keskittymään muuhun kuin kipuun.

25.9.2007

Klo 13.48. ei ääntä, ei itkua.

"Vauva on niellyt lapsivettä, johon oli jo ehtinyt kakkaamaan", sanoo lääkäri.

"Mitä...?" kysyn..."Eihän ole hengenvaaraa?" kysyn uudestaan.

"Ei", sanoo lääkäri ja rauhoitun.

Harmittaa, kun ei ole silmälaseja päässä. En näe mitä ne lapselle tekevät, mutta kovasti häärivät ja touhuavat. Kymmenen minuutin päästä meille tuodaan näyttille kapaloitu pieni poika, joka killittää vakavana hämmentyneitä vanhempiaan.

Päivä 3 ja tutustutaan äidin kanssa.

Isän ensimmäinen syöttö ...vähän vielä jännittää.

20 tuntia synnytyssalissa ja kaikki ei ihan mennyt niin kuin olin kuvitellut. Mutta kaikki se unohtuu hetkessä. Valtava onnen tunne valtaa koko kropan, kaikki kipu on poissa ja mikään ei huoleta enää.

”Nyt olen äiti.” ajattelen.

Äiti ... ei minun äitini vaan minä itse olen oikeutettu käyttämään itsestäni tuota ihanaa sanaa. Outoa ... varsinkin, kun saavun synnyttäneiden osastolle ilman vauvaa. Pieni poikamme vietti ensimmäiset neljä päivää tehotarkkailussa tulehduksen vuoksi, mutta osoitti jo sairaalassa sitkeän ja temperamenttisen luonteensa.

1.10.2007

Vihdoinkin kotona. Nyt se vastuu iskee päälle oikein toden teolla. Antoivat sitten tuon pienen ihmeen meille kotiin hoidettavaksi. ”Apua osaanko ... osaanko olla äiti?”. Ensimmäisen illan paniikkitkun jälkeen (siis äidin ei lapsen) rauhoitun ja huomaan, että kyllä se vaan on melko luonnollinen juttu, se äitiys.

Ensimmäiset kuukaudet ovat rankkoja, koska Paavo-parka kärsii koliikista ja huutaa lähes kaiken ajan, jota ei nuku tai ole tissäillä. Tuttiahan poikamme ei syö

ja jo kaksikuisena lentää tuttipullo sitä tarjottaessa lattialle. Niin, se juuri mainittu temperamentti on pojalla kohdallaan. Mistä lienee perinyt moisen?

Unet jäävät vähiin äidillä ja välillä sitä mieltii ”Onko minusta tähän ...? Ei muilla näytä olevan näin vaikeaa?” Mutta kaikesta selvittäään. Onneksi on ihanat isovanhemmat ja loistavia ystäviä.

20.1.2010

Nyt sitä äitiyttä on harjoiteltu 2 vuotta ja 4 kuukautta. Ja paljon olen oppinut, mutta luulen että tämän roolin opetteluun menee koko loppuelämä. Elämä uhmaikäisen kanssa ei aina ole herkkua, mutta päivääkään en vaihtaisi pois.Välillä edel-

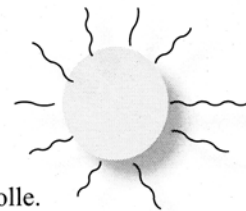

Onnellinen perhe Paavon 2-vuotissynttäreillä 25.9.2009.

leen kiukuttelun keskellä miettii ”Ei apua ... miten tästäkin tilanteesta selvitään kunnialla”. Mutta pojan sanat ”Äiti on ihana. Äidillä on kaunis tukka” muistuttavat, ettei lapsi arvostele äitiyttäsi millään pisteillä. Tärkeintä on olla lapselle läsnä, rakastaa, antaa turva ja tuki pienelle (ja vähän isommallekin) elämän varrella.

Olen oppinut ettei äitiys ole rooli jota esitetään tai tehtävä joka pitää suorittaa. Äitiyttä eletään lapsen kanssa. Toki myös haastavaa ja äärimmäisen vastuullista, mutta niin kovin luonnollista. Ja lapselle se on maailman tärkein ja turvallisinta asia!

Saka Paavolainen

Tyhmät ja viisaat

Minä nauran auringolle.
Sekin nauraa.

On tyhmää nauraa auringolle.
Isä ja äiti ja eno ja tati
eivät koskaan naura sille.
Sillä he ovat isoja ihmisiä.
Ja isot ihmiset ovat viisaita.
Ja viisaat eivät näet mitään.
Viisaat eivät ymmärrä mitään.
Viisaat eivät yhtään tunne aurinkoa.

Mutta minä olen tyhmä
ja nauran auringolle.
Minä melkein luulen, aurinko,
että sinäkin olet tyhmä.
Me nauramme viisaita, aurinko.

Uuno Kailas: Lapsifantasioita

NEW YORK
NEW YORK

KOSKIMÄEN PERHE NYKISSÄ KESÄLLÄ 2009
"KUN PERHE MATKUSTAA"

Perhe on nykyisin vaihteleva käsite ja se muuttaa muotoaan ajan mukana. Kun suunnitellaan lomamatkaa täytyy ottaa huomioon monia seikkoja. Jo lomakohteen valinta on haasteellista, yksi haluaa kaupunkiin, toinen rannalle ja kolmas festivaaleille. Meidän perheessämme, jossa on 15-, 17- ja 20-vuotiaat lapset, valikoitui matkakohteeksi muodikas New York. Matkaa alettiin suunnitella hyvissä ajoin keväällä.

Ajankohtaa täsmätettiin koulujen loppumisen ja lasten mahdollisten kesätöiden suhteen. Sitten yllättäen perheen 20-vuotias ilmoitti, ettei halua enää kuulua perheeseen, vaan matkustaa maailmalle myöhemmin kavereidensa kanssa. Vaivihkaa hän antoi ymmärtää, että rahoitus tähän tulevaan oma-toimilomaan kyllä hyvinkin kelpaisi jo tasapuolisuuden vuoksi. Eli meitä lähtisi New Yorkiin isä Timo, äiti Paula, tytär Hilda (17) ja poika Erkki

(15). Mainiota – mahtuisimme yhteen taksiin.

Majoitus hotellissa tuntui tuskastuttavalta vaihtoehdolta. Niinpä selaamaan vuokrattavia huoneistoja ja sellainen löytyikin. Pieni kaksio Manhattanilta, äidille ja isälle oma makuuhuone ja olohuoneessa oli kaksi makuupaikkaa nuorille. Talo kohosi korkeana 32. kadun varrella, huoneistomme oli 10. kerroksessa, mutta onneksi hissi toimi koko matkan ajan. Newyorkilaiseen tapaan aulassa oli ystävällinen ovimies, joka toimitteli asioita. Koska kyseessä ei ollut mikään kallis alue, oli ovimieskin vain osa-aikainen. Pienen keittiön hella, jääkaappi ja mikro takasivat mahdollisuuden aamu- ja välipaloihin ruokapöydän ääressä. Urban-Living niminen toimisto laskutti yhdeksän yön yöpymisestä 2 160 dollaria. Ennakkovarausmaksu oli ollut noin 600 dollaria ja takuusumma, joka palautettiin avaimia luovutettaessa, oli 500

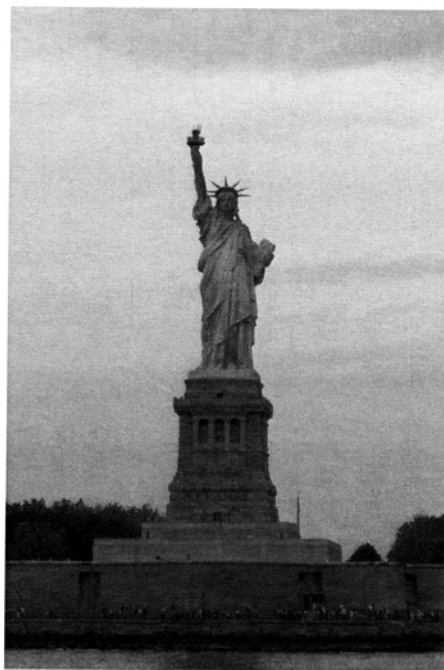
dollaria. Matkamme aikaan dollarin kurssi oli noin 1,4 euroa. Hauskinta oli laittaa lajittelematon jäte roskakuiluun, kuulimme kuinka pussit suhisivat alas kymmenen kerrosta!

SUUNNITTELUSSA ON VOIMAA

Ennakkoon luimme tiiviisti matkaoppaita. Nähtäviä kohteita listattiin eri-ikäisten toiveiden mukaisesti. Yhdelle tärkeää oli shoppaaminen, toisille kulttuurikohteet; kaikki halusivat Broadwaylle katsomaan musikaalia. Webbi on hyvä keksintö ja mainio apu matkan suunnittelussa. Jos haluaa välttää jonoja eri kohteissa, kannattaa olla paikalla niiden auetessa. Aukioloajat, pääsylippujen hinnat ja mahdolliset ilta-aukiolot museoissa selviävät käden käänteessä ja niiden avulla matkasuunnitelma tarkentuu. Nuoriakin on helppo motivoida aikaiseen heräämiseen, jos voi osoittaa, että se säästää jonotusaikaa ja varhentaa iltapäivän shoppailusessiota.

Monet liput voi myös ostaa valmiiksi webistä. Niinpä ostimme liput Broadwaylla esitettävään musikaaliklassikkoon CHICAGO. Saimme loistopaikat etupermannolta, vaikka toisaalta jouduimme pulittamaan lipuista 125 dollaria hengeltä. Monet tuttavat kertovatkin ostavansa viimehetken lippuja puoleen hintaan, mutta me halusimme valita päivän ja näytöksen itse. Itse teatteri oli yllättävän kulunut ja nuhjuinen, mutta esiintyjien taidot saivat kaikki mykiksi. Sellaista varmaa ja säteilevää laulua ja tanssia ei näe kuin parhaissa filmeissä, mutta tämäpä ei ollutkaan filmiä vaan puuteri tuoksui, satiini läikähteli ja tanssijat muodostivat uskomattomia kokonaisuuksia. Otsamikrofoneja toki käytettiin mutta ihmeellisintä oli, että pienimpäänkin sivuosaan riitti huipputekijä. Suomessa huiput riittävät tuskin pääosiin. Ilta päättyi valomerenä kylpevälle Times Squarelle, josta Erkki tietenkin halusi ostaa Hard Rock Cafe New York -paidan.

Verkosta ostimme ennakkoon liput myös Sex and the City -tourille. Eli Sinkkuelämää-sarjan aiheiselle kiertoajelulle. Tällaiset teemakiertoajelut ovat nyt suurta huutoa New Yorkissa, valittavana olisi ollut eri sarjojen teema-ajeluja, kuten esim. Frennit-kiertoajelu ja muita filmeihin liittyviä ajeluja. Sinkkuelämää-ajelua veti umpiamerikkalainen standup-koomikko, joka puhui taukoamatta. Lisäksi jokaisen istuimen edessä oli tv-vastaanotin, josta katseltiin katkelmia kohtauksista joiden kuvauspaikoilla oli juuri käyty. Pysähdyimme mm. pornokauppaan, josta Carrie osti ensimmäisen dil-

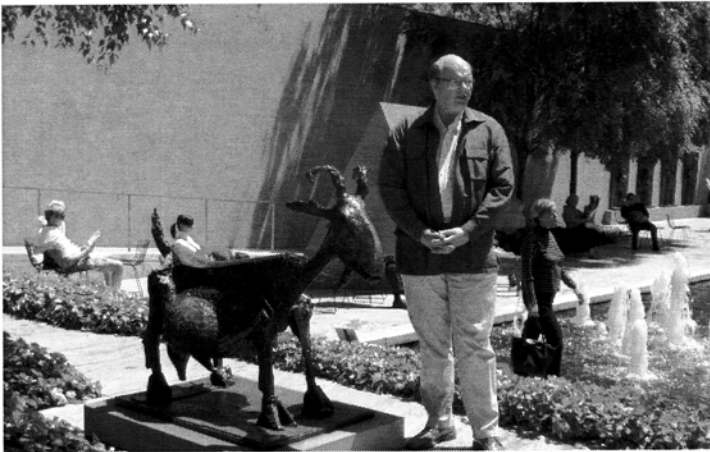
Erkki ja Hilda sekä vanhemmat Paula ja Timo Koskimäki NYKissä kesällä 2009.

donsa! Siinä oli äidillä ja isällä ihmettelemistä kun nuoriso tutustui exclusiivisen kaupan tarjontaan. Kävimme siellä toki itekin... Muut pysähdyspaikat olivat ravintoloita ja puistoja. Lopuksi joimme Cosmo-drinkit eräässä sarjan kantapaikassa.

JOUSTAVUUTTA TARVITAAN

New Yorkin ihmisvilinässä pelkästään käveleminen on neljän hengen porukassa haasteellista. Kukaan ei saisi eksyä joukosta, vaikka kaikilla olikin asuinpaikan osoite visusti printattuna taskussa eksymisen

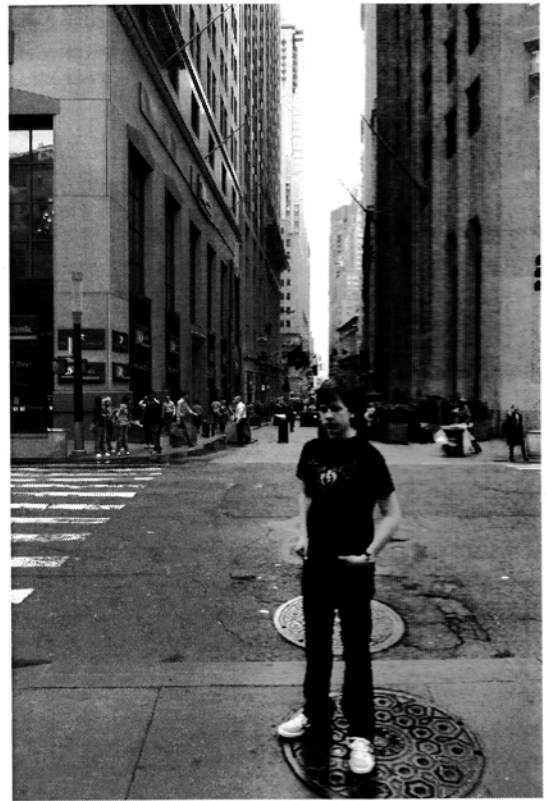

Timo ja Picasson "She-Goat"-veistos (1950) MoMAN pihalla.

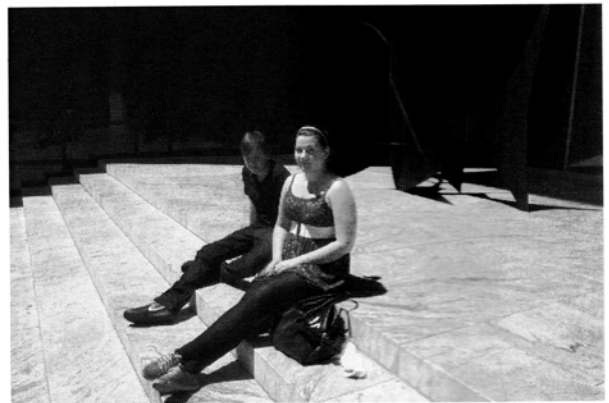
varalta. Yksi kävelee nopeasti, toinen haluaa jäädä katsomaan ikkunaan ja kolmas jää jumiin jonkun marhaavan seurueen taakse. Viimeistään metro-pysäkin portilla täytyy ottaa ihan vanhanaikainen nuppiluku. Ja sitten vielä metroon mentäessä jonkun lippu oikuttelee portilla ja muu seurue on ehtinyt kadota ihmisvilinään. Poisjäätipysäkki olisi hyvä sanoa kaikille, sillä vaunu saattaa yllättäen täytyä ja näköyhteys perheen välillä katoaa täydellisesti.

Vaikka tarpeet ovat erilaiset, kannattaa ruokailut yrittää sovittaa kuitenkin samoihin aikoihin. Jos pysähdytään lounaalle neljä eri kertaa on päivä mennyt syömiseen. Suklaa- tai proteiiniapatukat, kunnolla sokerinen limsa tai kadulta ostetut pähkinät auttavat jaksamaan yhteiseen ruokailuhetkeen asti. Se onkin sitten todella tervetullut lepo hetki ja tilaisuus vaihtaa vaikutelmia. Yleensä päivän ruokahetkiin kannattaa varata riittävästi aikaa, sillä sitä tarvitaan palautumiseen. Meille mieluisimmiksi ruokapaikoiksi muodostuivat museoiden suuret ja hyvin varustetut kahvilat. Niissä oli usein salaattilinjasto, jossa paperilautaselle kerättiin salaattiannos ja vähän kanaa tai tonnikalaa tai keitettyjä muniä lisäkkeeksi, annos punnittiin kassalla ja hinta määräytyi painon mukaan. Samantapaisia "keräilyannoksia" saattoi saada lämminruokaiskeiltä ja ruoka maistui tuoreelta ja hyvin maustetulta. Aina oli vaihtoehtona kuitenkin yksi ja sama – Erkin vakio – Cheeseburger. Lisäkkeenä tietysti valtava kasa ranskanperunoita.

Paikallisten tavallinen lounas näytti olevan jonkun sortin Sandwich – valtava sämpylä erilaisilla mehukkailla täytteillä ja keko sipsejä vieressä. Palan paineeksi Colaa. Lounaan kolmen desin kahvi-

Erkki ja tuliterät Reebokit.

Erkki ja Hilda Metropolitan museon portilla. Tähän on sijoitettu paljon tv-sarjojen tapahtumia, kuten vaikkapa Gossipgirls.

mukin ääressä voi suunnitella seuraavia tekemisiä. Aamupäivän nähtävyyden ja vaeltelun päätteeksi lounaalla monesti alettiin suunnitella jakautumista eri kohteisiin. Asuntoon oli kahdet avaimet ja ne olivat äidillä ja isällä ja seuraavat treffit tehtiin ilaksi asunnolle.

Illan yhteinen ateria oli tärkeä perheen viihtymisen kannalta. Siinä kerrattiin päivän antia ja

juteltiin huomisista toiveista. Ravintolaa oli usein pohdittu etukäteen; olisiko se jotain etnistä vai aitoamerikkalaista pihvimeininkiä. Mielellään päädyttiin paikkaan, jossa oli pöytiin tarjoilu. New Yorkin kaupunkivalojen loisteessa vaelsimme South Portissa laitureilla ja päädyimme kalaravintolaan, illallinen ranskalaisessa ravintolassa nosti melkein vedet silmiin, niin kotoiselta tuntui tartar-pihvi ja vasikanmaksat. Valtavimmat lihakimpaleet kannettiin eteen amerikkalaisessa Steak-house'ssa, jossa parilat vain tirisivät. Illan pimetessä tuntui luontevalta ottaa kotiin Yellow Cab – keltainen taksi. Hinnat olivat halpoja ja taksin sai kadun varresta kättä heilauttamalla.

Turha sanoakaan – päivän vilinän päätteeksi uni maistui.

RAHA-ASIAT SOVITTAVA ENNAKKOON

Matkustaminen on kallista. Se on kallista joka tapauksessa – lennot, majoitus, pääsyliput – kaikki maksavat. Syömisen hintaan voi itse vähän vaikuttaa valitsemalla ruokapaikkoja ja ostamalla asunnolle ruokatarpeita. Mutta toisaalta – jos kerran elämässään on New Yorkissa niin onko järkeä syödä pelkkiä McDonaldsin hampurilaisia? Ravintolailta ei ole vain ”tankkausta”, vaan siinä tutustutaan paikalliseen kulttuuriin ja jaetaan kokemuksia.

Meillä oli tärkeää, että lapsilla oli myös omaa rahaa. Heillä oli ikäkauteen liittyviä harrastuksia ja tarpeita, omia suosikkimerkkejään ja laaja kaveripiiri, jolle oli luvattu ostaa tiettyjä asioita. Olisi ollut suoranaista hulluutta, että lasten olisi pitänyt ”hyväksyttää” jokainen ostoksensa vanhemmalta. Lisäksi, kun molemmille lapsille antoi saman summan rahaa kouraan, oli demokratia taattu. Molemmat saivat halunsa mukaista tavaraa. Hilda erikoistui vaatteisiin, hän osti hienon sähkönsinisen hihattoman mekon, lukuisia toppeja ja paritkin kengät. Hilda urakoi myös kavereilleen 30 postikorttia! Erkki keskittyi harvinaisuuksiin. Hän osti NBC:n studiokaupasta House t-paidan. Eipä ole kavereilla. Kengät olivat todella halpoja. Erkille ostettiin kahdet kengät, joista toisen parin sai puoleen hintaan. Silti koko homma tuli halvemmaksi kuin yhden samanlaisen parin ostaminen Helsingistä.

Paula, Hilda ja Erkki Empire State Buildingin näköalatasanteella.

Matkaoppaiden huolellinen lukeminen on myös avain hyviin ostoksiin, ne listaavat edullisia kaupunkeja ja antavat tietoa mitkä tuoteryhmät ovat edullisia juuri tänään. Niinpä omiakin tuliaisiaan voi vähän suunnitella etukäteen. Ja aina täytyy muistaa ne kaikista parhaat: museokaupat. Museum of Modern Art (MoMA) tarjoaa hyvän valikoiman suomalaista ja ruotsalaista muotoilua koti-ikävään.

NEW YORK NEW YORK

New York on suurkaupunki vailla vertaa. Empire State Buildingin näköalatasanteelta sen näkee, pilvenpiirtäjät ovat tiheässä, ne näyttävät työntävän toisiaan kaarelle, kaukana kimaltaa vesi. Ainoa vihreä kohta on keskuspuiston suunnikas keskellä Manhattanin saarta.

Ihmisvilinä ja autojen virta saartavat sinua kaiken päivää. Ihmiset ovat niin montaa kansallisuutta että siinä eivät riittäisi pesisjoukkueenkaan sormet laskemaan – eivätkä he ole mitään kansallisuutta, he ovat newyorkereita. Silti tunnet itsesi kotoisaksi, kaupunki tuntuu turvalliselta. Lapsetkin uskaltaa päästää omille teilleen. Kännykät ja kotiintuloajat ovat tietysti tarpeen.

Välillä käy haikeana mielessä – onkohan tämä jo meidän viimeinen perhematka, kun lapsetkin kohta lentävät pesästä. Mutta kohde oli ainakin sopivasti valittu. New Yorkissa riitti nähtävää, koettavaa ja ostettavaa kaiken ikäisille.

Paula Koskimäki

Tuula Nieminen

Paavolaisuus sydämessä

Sukulehden toimitus sai lokakuussa 2009 ilahduttavan yhteydenoton Tuula Niemiseltä Riihimäeltä.

Pyynnöstämme hän lupautui kertomaan hieman itsestään, Joutselän juurista ja lapsuudenmuistoista.

Kiitos, Tuula – näin tullaan tutuiksi!

Terveiset Riihimäeltä, jossa on elellyt edesmenneen isäni Raimo Tiaisen (ex-sihteerimme Eeva Sundbergin serkun) perhe; minä perheen ainoana tyttönä kahden veljen kanssa. Isäni kasvatti täällä kolmilapsisen perheen äitimme Else Tuulikki Huhtaniemen kanssa. Äitimme kuoltua äkillisesti vuonna 1960 ollessaan vasta 31-vuotias, isäni meni uusiin naimisiin Ritva Sinikka Snellmanin kanssa. Veljeni Jorma ja Pertti Tiainen asuvat kumpikin perheineen Riihimäellä. Ritva Tiainen, o.s. Snellman, elelee palvelukodissa.

Kontakteja sukuun

Itse olen tavannut Jaakko Paavolaisen eräässä WSOY:n tilaisuudessa, jossa kumpikin olimme kirjojen kirjoittajina juhlaan kutsuttuina. Kustannustoimittajani Birgitta Pohja, joka toimitti kirjani *Visuaalinen markkinointi*, otti muun muassa kuvan minusta Olavi Paavolaista esittävän maalauksen edessä WSOY:n toimitiloissa (kuva samasta maalauksesta oli myös Paavolaiset-sukulehdessä 35/09). Kerroin siinä yhteydessä Birgitalle, että olin kuullut Olavi Paavolaisesta jutun, jossa kerrotaan hänen rakennelleen lavasteita jopa kuunnelmia varten saadakseen aikaan oikean tunnelman näyttelijöille. Hän oli tuolloin radioteatterin johtaja. Havaitsin, että hän on ollut hyvin visuaalinen ihminen. Oma alani, visuaalinen markkinointi, käsittelee juuri samoja teemoja.

Eräs yhtäläisyys tulee myös mieleen suvustamme, se on tuo hänenkin hauska/nolo piirteensä, joka on myös itselläni ja lapsillani (kaksi poikaa, yksi tytär), samoin mummollani ja isälläni sekä veljilläni, eli silmien kyyneltyminen sekä ilossa

että surussa, eikä tilanteella ja paikalla ole paljoa väliä.

Lapsuudenmuistoja Kokkolasta

Olen ottanut osaa kerran sukkokokoukseen Tampereella vuonna 2002, isäni kuolinvuonna, jolloin hänelle pidettiin ikimuistoinen hiljainen hetki. Siitä kiertyivätkin muistot lapsuuteeni Kokkolaan, jonne joukko Joutselän sukuhaaran Paavolaisia oli asettunut. Heitä olivat Matti Heikinpoika Paavolaisen (T 49) ja vaimonsa Helena Paavolaisen (os. Hiilinen) lapset puolisoineen. Kivennapa oli jäänyt taakse, mutta vahvat sukusiteet yhdistivät tätä heirettä huumoria ja viipurilaisuisteloita viljelevää hyväntuulista joukkoa.

Kuusivuotias Tuula pikkuveljensä Jorman (3 v.) kanssa kesäauringossa 1956.

Kaikki kesäiset sunnuntait vietimme aina yhdessä mummoni, Toini Tiaisen os. Paavolaisen (T 379) sisarusten luona. Sanoimme kaikki isäni tavoin heitä enoiksi ja tädeiksi. Siellä oli Juho-eno ja Tyyne-täti, Väinö-eno ja Emma-täti (Eeva Sundbergin vanhemmat), Viljo-eno (Väinön kaksoisveli) ja Kaisa-täti, Eira-täti ja Vate-setä. Miehet heittivät yleensä tikkaa pihalla ja naiset keskustelivat sisätiloissa kahveja keitellessä. Me lapset juoksimme vuoroin miesten ja vuoroin naisten luona hauskoja juttuja kuulemassa.

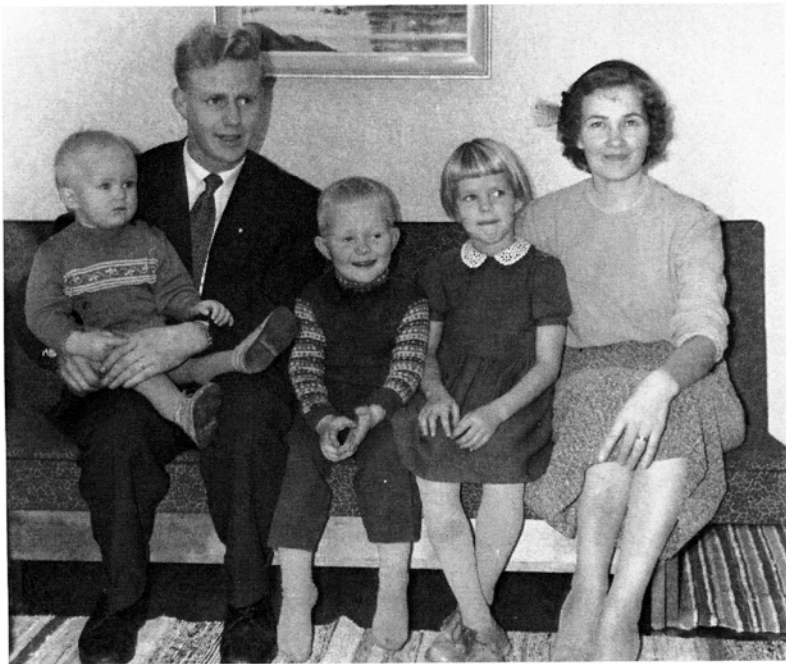
Meitä lapsia olikin sitten hyvin eri-ikäisiä. Osa oli isäni serkkuja, jotka olivat jo lähellä naimaikää, osa oli pienempiä. Minä ihastelin Eira-tädin perheen teini-ikäistä vaaleaa Maijaa ja Juho-enon tummaa Raijaa sekä hänen veljensä Reijon kaunista Helena-morsianta, jonka sydänystävä minun äitini Else oli. Oli hienoa, jos sain isoilta tytöiltä vaikkapa kynsilakkapullon itselleni aarteeksi. Hauskinta oli piirtää Eira-tädin nuorimman pojan Erkin kanssa Walt Disney-hahmoja kilpaa lattialla tai nurmikolla maaten.

Kaiken yliveto oli kuitenkin naisten saunavuorot! Kun tuo naurava ja iloa pursuava naisjoukko asettui lauteille, oli ilo ylimmillään. Siellä kuultiin kaikki Monrepos'n nuoruusmuistot riijaustarinoineen ja siellä muisteltiin (Matti ja Helena Paavolaisen) tyttöjen kommelluksia kotiintuloaikaan tarkan Helena-mummon silmien alla. Kosijoista oli mitä kuvailevimpia juttuja. Eivätkä ne jutut päättyneet ihmisiin, hevosetkin saivat osansa muistoista.

Nämä muistot ovat kalleimmat ja ihanimmat hetket lapsuudestani Kokkolassa. Muuttaessamme isäni harrastuksen –jalkapallon – perässä Riihimäelle vuonna 1955, jäivät kesämuistot elämään odotellessamme jälleen uutta kesää ja lomamatkaa

Isäni perhekuva 1931. Mummoni Toini Paavolainen, isäni Raimo ja ukkini Sulo-Erkki Tiainen.

Perhekuva vuodelta 1958. Raimo ja Else Tiainen sekä lapset: äidin vieressä Tuula 8 v., keskellä Jorma 5 v. ja isän polvella kaksivuotias Pertti.

Kokkolaan. Ne kesät lopuivat kaikkien suruksi lyhyeen, kun ihana äitimme kuoli ja siteet entiseen alkoivat haalistua uuden suvun tullessa mukaan isäni uuden avioliiton myötä. Paavolaisuus jäi sydämeen ja siitä on usein hyvä ammentaa voimavaroja nykyisinä yhteisöllisyydelle vieraina aikoina.

Entä jos verkostuisimme?

Jos saan ilmaista ideaa Pekka Paavolaisen ajattelun jatkoksi suvun toiminnan aktivoimiseksi, niin esitän mahdollisuutta luoda verkostoja esim. saman alan

Toini-mummo 70 vuotta. Paavolaisten sisarussarjaa, vasemmalta Eira, Anna, Toini-mummo, Hanna, Eino, Juho ja Väinö.

Liisan-päivillä 1953 Kokkolan kaupungintalossa. (Väinö Paavolaisen perhe asui siellä.) Naiset vasemmalta: Tuula, Liisa ja äitinsä Emma Paavolainen, mummoni Toini, äitini Else ja tuntematon.

Paavolaisia ja Tiaisia Kokkolan kaupungintalolla 1953. Vasemmalta: Sulo-Erkki Tiainenn, tuntematon, Viljo ja Väinö Paavolainen (isän enot), tuntematon ja isäni Raimo Tiainen.

ihmisten kesken. Itse esimerkiksi kiinnostuin kovasti Mauno Paavolaisen jutussa mainitusta tyttärestä Pirjosta, joka on mainosalalla. Hän näytti kuvassa todella paljon näköiseltäni, kuin sisar, vaikka emme ole tavanneet. Jalkapalloilijat voisivat tavata toisiansa, kirjallisuutta rakastavat ihmiset toisiansa etc. Cafe Jugend Pohjoisesplanadilla olisi aika herkku paikka tavata.

Tietenkin tarvittaisiin halukkaiden sähköpostiosoitteet, jotta tapaaminen olisi mahdollista. Toinen vaihtoehto olisi, että esimerkiksi joka kuukauden

(tai harvemmin) viimeinen perjantai olisi kaikkien halukkaiden tapaamispäivä vaikkapa mainitussa kahvilassa.

Toivotan sukuseuralle menestystä ja uudelle sihteerille kiinnostavia hetkiä suvun historian parissa!

Tuula Nieminen (os. Tiainen)

Perinteiden vaalintaa

Keväällä 2009 Pirkkalan Martat järjestivät 110-vuotistaipaleensa kunniaksi kastemekko-näyttelyn. Esillä oli vanhoja ja uusia kastemekkoja lähes koko Marttojen toiminnan ajalta. Vanhin varsinainen kastemekko oli 104-vuotias pirkkalalainen mekko, mutta oli näyttelyssä 1800-luvulta peräisin oleva kastepussikin.

Pekka-vaari ja Paavo näyttelyssä kunniapaikan saaneen survon kastemekon luona, jossa heidät on molemmat kastettu.

Järjestäjien aktiivinen verkosto taivoitti myös meidät: eräs tuttavamme kyseli, olisiko meillä mahdollisesti Karjalasta tuotua kastemekkoa ja sehän löytyi. Mekko sai näyttelyssä kunniapaikan, koska se oli tehnyt pitkän evakkotaipaleen Viipurista Pirkkalaan asti.

Muistin virkistykseksi ja tiedoksi

Viime sukukokouksessa 2008 Kangasalan Äijälässä oli puhetta siitä, että Äijälän toimihenkilöt voivat arkistoida ja säilyttää esineitä ja myös vaatteita, kuten esimerkiksi kastemekkoja tai vihkipukuja, omissa säilytystiloissaan. Eli jos teillä on sellaisia Karjalasta tuotuja esineitä, joita ette enää pysty säilyttämään omissa tiloissa, yksi mahdollisuus on toimittaa ne Äijälään. Tällöin ne voivat myös päästä esille kaikkien katseltavaksi erilaisten näyttelyjen yhteydessä.

Pekka Paavolainen (T 109)

Johannes ja Erna Paavolaisen perheen kastemekko

Tämä kastemekko on valmistettu 1938 Viipurissa. Tekijästä ei ole tarkkaa tietoa mutta saattaa olla Ernan äiti Alma Kokkonen. Kastemekko on kulkenut evakkomatkan Viipurista Tampereen kautta Pirkkalaan. Kastemekkoa ovat ristiäisissään tähän mennessä käyttäneet:

*Heinäkuu 1938 Viipurissa
Outi Tuulikki Eskola os. Paavolainen*

*Maaliskuussa 1944 Tampereella
Riitta Helena Paavolainen ent. Virtanen*

*Maaliskuussa 1946 Tampereella
Pekka Juhani Paavolainen*

*Marraskuussa 1971 Tampereella
Petri Mikael Paavolainen (Pekan poika)*

*Heinäkuussa 1975 Kangasalla Petra Katariina (Saka)
Paavolainen (Pekan tytär)*

*Marraskuussa 2008 Pirkkalassa
Paavo Jimi Reidar Aaltonen (Sakan poika)*

*Toukokuussa 2009 Helsingissä
Milo Alexander Johannes Paavolainen (Petrin poika)*

Ilosen Puutyön myymälä palvellut Hauholla jo 30 vuotta

Yhdessä kuvassa kolme polvea puualan osaajia ja monenlaisia tuotekehelmiä. Jaakko Ilonen on tehnyt puukäsitöitä koko sodanjälkeisen ajan, tytär Liisa Ilonen-Teivonen muistaa pikkutyttönä jo hioneensa siskon kanssa tehtaalla ja tyttärenpoika Antti Teivonen opiskelee puusepäksi kehitellen omia mallejaan jo nyt. Kuva: Keski-Häme/Sari Mustjoki

*Vinkki Annikki Paavolaiselta
sai toimituksen kääntymään
Keski-Häme-lehden puoleen ja
saimmekin luvan julkaista tä-
män Ilosen Puutyön 30-vuotis-
päivän johdosta kirjoitetun ar-
tikkelin. Sukulehden numerossa
24 / 1999 on laajempi artikkeli
Jaakko Ilosen elämänvaiheis-
ta ja vuonna 1954 perustetun
yrityksen kehityksestä.*

Ilosen Puutyön myymälä Hauhon kirkonkylän kupeessa on palvellut jo 30 vuotta. Lauantaina 19. marraskuuta 2009 yritys tarjosi kakkukahvit vuosipäivän kunniaksi. Pyöreitä vuosia tuli tänä vuonna täyteen muutenkin, sillä Liisa Ilonen-Teivonen on toiminut yhtiömiehenä 30 vuotta ja toimitusjohtajana 20 vuotta. Aiemmin tänä vuonna yrityksen perustajalla Jaakko Ilosella tuli täyteen 80 ikävuotta.

Toimivia ja ajattomia malleja

Yrityksen Jaakko Ilonen perusti jo 1954 ja siihen mennessä hän oli tehnyt puukäsitöitä jo kymmenen vuotta. Ilosen Puutyö myy edelleen montaa vuosikymmenien takaista mallia. Pikkujakkaroita, keittiöjakkaroita ja pirtinpöytiä on tehty samalla tukevalla ja toimivalla mallilla noin 40 vuotta. Laadun

ja täyspuun lisäksi yritys on pärjännyt vuosikymmenet Jaakko Ilosen kekseliällä malleilla.

- Teen kaikkea, mikä helpottaa ihmistä. Juuri olen kehittänyt jalkojen lepuutusritilän, kertoo Jaakko Ilonen. Ostin tällaisen pikkujakkaran 30 vuotta sitten ja se on edelleen ihan hyvässä kunnossa, kertoo juhlapäivänä onnittelemaan poikennut asiakas.

- Meillä on hiottu 40 vuotta aiemmin tekemämme pirtin pöytä, jota yksi sukupolvi oli kohdellut kaltoin ja kolhinut. Sitä piti hioa aika syvältä, mutta siitä tuli kuin uusi, kertoo Jaakko Ilonen.

Ilosen keksinnöistä ovat tuttuja esimerkiksi sanomalehden lukuteline ja sängynpohja, joka on muotoiltu kunkin mittojen mukaan rauhallisen yöunen takaamiseksi.

- Lukutelineitä myymme edelleen, mutta sängyn pohjan piirustukset paloivat tulipalossa 2001. Saman asian ajaa kehittämäni neljän tyynyn systeemi, jossa tyynyt ovat tarranauhoilla kiinni toisissaan, juttelee Jaakko Ilonen.

Keittiöjakkaralla käyttöä vauvasta vaariin

Ilonen on kehittänyt myös keittiöjakkaraan tukikahvan, jonka avulla ikäihminenkin uskaltaa tavoitella ylähyllyltä tavaroita. Samasta keittiöjakkarasta saa syöttötuolin lisäämällä istuinosan päälle. Kun lisäosia ei tarvita, ne vain nostetaan pois, eikä niiden

säilyttäminen vie paljon tilaa.

Jaakko Ilosen jalanjäljillä on tällä hetkellä Liisa Ilonen-Teivosen mielestä Tomi Silen, joka on kehittänyt esimerkiksi hienoja lipastoja ja kätevän kolmijalkaisen jakkaran.

- Tässä on hyvä istua ja toinen jakkara voi toimia pöytänä. Sen saa tosi lähelle eikä jalkoja tule potkittua, esittelee Jaakko Ilonen.

- Ja kun niitä ei tarvita, ne voi pinota päällekkäin, näyttää Liisa Ilonen-Teivonen veistoksellista säilytysmuotoa. Jakkarat kun ovat joka toinen oikein päin ja joka toinen nurin päin.

Isän ja tyttären työlle näyttäisi olevan tulossa myös jatkaja, sillä Liisan poika Antti Teivonen on nyt puoleensa välissä puusepänpintojaan. Vaarin hengen hän on myös perinyt, sillä hän suunnittelee jo täyttä päättä omia mallejaan.

-Ja vaarin sitkeyden hän on perinyt, toteaa ylpeä äiti.

Ilosen Puutyön valikoimissa on tällä hetkellä noin 80 valmistuotetta ja lisäksi tehdään mittatilaustöitä.

-Useat mallit ovat pysyneet samana 20-30 vuotta, siihen ei moni ole pystynyt, toteaa Liisa Ilonen-Teivonen.

Teksti: Sari Mustjoki, Keski-Häme

Jaakko Ilonen ja hänen elämäntyönsä ILOSEN PUUTYO

70 vuotta sitten, huhtikuun 28. päivänä vuonna 1929 syntyi Isän Jaakko Tapio, Kivennavan piirissä Polvijärven kunnassa. Lapset ja vaimo Liisa Ilonen-Teivonen, kunnassa sodat keuhkot kaikkii silän töihin uudelleen, kunnassa sodat keuhkot kaikkii puuseppinä ja toivotetun luovutettiin, ja oli. Alku kiertäminen eri paikkakunnilla, ja oli sopuun tulla puuseppinä töihin.

14-vuotiaa Jaakko syntyi Kivennavan kunnassa. Puuseppinä hän toimi Kivennavan kunnassa. Hän oli Kivennavan kunnan puuseppinä. Hän oli Kivennavan kunnan puuseppinä. Hän oli Kivennavan kunnan puuseppinä.

Hänellä oli vaimo Liisa Ilonen-Teivonen. Heillä oli kolme lasta: Antti, Jaakko ja Liisa. Heillä oli kolme lasta: Antti, Jaakko ja Liisa. Heillä oli kolme lasta: Antti, Jaakko ja Liisa.

Puusepän oppiin

Lähtönsä tutkia työhön oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä.

Tuotteita kotiin ja naapurille

Seuraksi voin kutsua kotiin. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä.

Myynti oli suuria

Markkinointi oli suuria. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä.

Myyntitavalla tilaus

Käytössä oli tilaus. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä.

Myyntitavalla tilaus

Käytössä oli tilaus. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä.

Myyntitavalla tilaus

Käytössä oli tilaus. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä. Hän oli puuseppinä.

Valokuvat - muistin ja muistojen aarreaitta

Yhdessä äidin kanssa ihailemassa elokuun ruusuja; kuvassa vain me kaksi.

*Vanha valokuva, otettu sata vuotta sitten
kuistilla maaseutukaupungissa,
kahdeksan tyttöä istuu ja katsoo minuun;
välimatkaa vainajiin on vain silmänräpäys.
Nuorin ehkä seitsemän, yllään päärmätty hame –
minä muistutan häntä.
Hänen siskonsa kasvoilla
häive hymyä, katse tutkiva, totinen, minä muistan sen.
Taustalla on lilja ja palmu
ja voisi olla täällä ja nyt.
Miten pitkä oli valotusaika, miten pitkään
elivät odotukset heissä?
He näkevät minut, lähtevät puiselta kuistilta.
Se revitään, silkki ja sametti lahoavat;
välimatkaa vainajiin on vain silmänräpäys.
Juuri kun piirryimme selvästi, hämärtyy päivä jälleen.*

Bo Carpelan

Kokoelmasta Taivas avoin sinussa, 2001.

Vanha valokuva, kiehtova ja hämmentäväkin: se herättää eloon menneen hetken, palauttaa mieleen ehkä jo unohtuneita asioita, pieniä yksityiskohtia vuosien takaa. Kuva synnyttää haikeutta, kaipuuta, iloakin – ja herättää kenties kysymyksiä. Samalla valokuva muistuttaa kohteen todellisesta läsnäolosta kuvan ottamisen hetkellä: ”Tämä on ollut.” Kohde ja eletty hetki on tallentunut. Mutta ”valokuvassa on aina samalla läsnä myös kuoleminen: tuota hetkeä ei enää ole.” Näin ranskalainen semiootikko ja kirjallisuustieteilijä Roland Barthes.

Valokuvan terapeuttisesta voimastakin puhutaan – silloin valokuvan avulla pyritään tutkimaan katsojan sisäistä todellisuutta. Kuvan äärellehen voi aina palata, se pysyy samana ja auttaa palauttamaan mieleen siihen aiemmin liittyneitä asioita. Valokuva toimii oivana impulssina muistin herättämiseen ja tunteiden tunnistamiseen – parhaassa tapauksessa sitä kautta jopa itseymmärryksen lisääntymiseen.

Kuvien herättämää ...

Kävin lävitse ison nipun vanhoja lapsuudenajan valokuvia. Havahduin huomaamaan, että vauva-ajan harvalukuisia kuvia lukuun ottamatta löysin vain yhden ainoan valokuvan, jossa olin yhdessä äitini kanssa: vain äiti ja minä.

Missä äiti sitten oli, kun minusta otettiin kuvia? Miksei häntä näy kuvissa? – Muistan kyllä ettei äiti mielellään halunnut tulla valokuvaan: ”Mie oon aina niin kauhean näköinen kuvissa”. Hmm... siinä ehkä yksi syy. Toisekseen, eiväthän tuon sukupolven vanhemmat töiltään juuri ehtineet lasten kanssa leikkiä; eihän se edes kuulunut vanhempien rooliin, olletikaan nyt isien – mutta kuitenkin ...

Viereisen sivun pikkuruinen kuva toi väläykseenä mieleen jotain, mitä kuvassa ei näy.

Tarkastelen kuvaa: minulla on soma leikkinurkkaus vanhempien makuuhuoneessa. Istun pienen pöytäni ääressä, iso rusetti hiuksissa, sievä mekko päälläni ja piirtelen iloisen näköisenä. Hymyilen kuvaajalle, varmaankin Lauri-veljelleni, joka oli innokas kameran käyttäjä.

Seinällä on sisareni Rajan piirtämiä värikkäitä

kuvatauluja; pidin niistä todella paljon. Disneyhahmot olivat juuri tehneet maihinnousun Suomeen. Etualalla istuu pullean pehmeä Bonzo-koira, jonka äiti on tehnyt. Niinpä ... kuvahan on otettu makuuhuoneen ikkunan luota, ja siinä ikkunan edessä hän seisoi äidin Singer-ompelukone. Sen ääressä hän istui päivisin ompeluksensa yli kumartuneena. Mitä mahtoikaan miettiä? Melkein kuulen ompelukoneen tikityksen ja näen mustan polkimen keinuvan rytmikkäästi äidin jalan alla.

Uusi kuvien selailu, ja katse vaatteisiin. Kaikki äidin tekemiä – tosiaan, niinhän se oli. Wetterhoffin käsityöoppilaitoksen käynyt Maire-äiti (Hämäläinen os. Paavolainen) käytti taitojaan erityisesti perheen tyttärien vaatteiden ompeluun. Sota- ja pulavuosina veljenikin ovat kuulema kulkeneet äidin tekemissä vaatteissa. Ja oli isäkin räätälöinyt!

Yhä uusia muistikuvia alkoi nousta mieleen – kansakoulun joulujuhla, joissa tytöt esittivät lumihiihtoleikejua. Äiti oli ommellut minulle harsokankaasta lyhyen mekon, käsivarsiin sidottiin ohuita nauhoja, joissa oli pieniä pumpulipalleroita, lumihiihtoleikkeitä. – Ja vaatteiden sovitus sitten! Se oli tuskastuttavaa. Piti seisoa tuolin päällä ihan liikumatta, kun äiti käänsi mekon helmaa tai istutti hihoja paikoilleen nuppineulojen avulla. Ai niin, ja ...

Pääsiäisenä 1951 leikkinurkkauksessa.

Lapsuusajan kuvat herättivät kysymyksen, ja pientä kuvaa katsellessani mieleen alkoi pulpahdella muistikuvia. Vastausta etsiessäni tein pieni-ikäisen aikamatkan lapsuuteen. Kuvia katsellen on helppo kertoa elämästään ...

Olennaista on löytää kuvista itselleen tärkeitä merkityksiä. Kysyä yllättäviäkin kysymyksiä, vaikkapa läsnäolosta tai poissaolosta, ja katsoa, mitä kaikkea kuvan pysähtyneestä hetkestä aukeaa.

Näin valokuvien merkityksestä kirjailija Paul Auster esseessään ”Näkymättömän miehen muotokuva”:

!..! Valokuvien löytäminen oli minulle tärkeää, sillä ne näyttivät vahvistavan uudestaan isäni fyysisen läsnäolon ja aikaansaavan illuusion, että hän oli yhä tässä maailmassa. Koska varsinkin hänen nuoruudessaan otettujen kuvien joukossa oli paljon sellaisia, joita en ollut aiemmin nähnyt, minulle tuli omituinen tunne, että tapasin hänet ensi kerran, että osa hänestä aloitti olemassaolonsa vasta nyt. Olin menettänyt isäni. Mutta samalla olin löytänyt hänet. Niin kauan kuin pidin valokuvia silmiäni edessä, niin kauan kuin keskityin niiden tutkimiseen, hän tuntui olevan elossa kuolleenakin. Tai ellei aivan elossa niin ei kuollutkaan. Ehkä jossain väliin jäävässä maailmassa, jolla ei ollut mitään tekemistä kuoleman kanssa ja johon kuolemalla ei olisi koskaan asiaa !..!

Marjut Popelka

Kirjallisuutta:

Auster, Paul 2005. *Yksinäisyyden äärellä*. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Tammi.

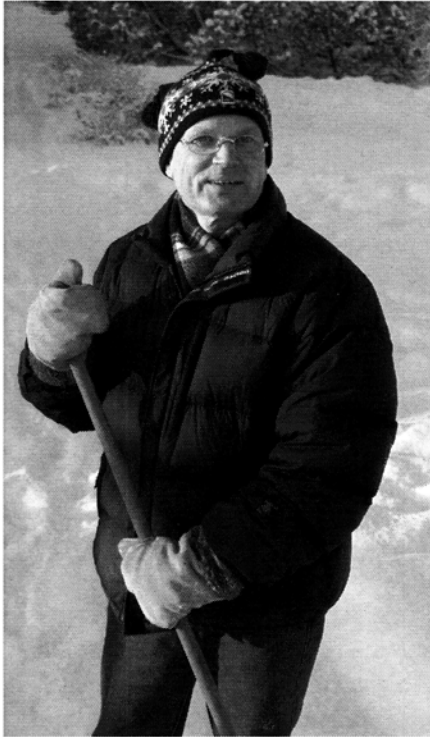
Barthes, Roland 1985. *Valoisa huone*. Helsinki, Kansankulttuuri.

Halkola–Mannermaa–Koffert–Koulu, 2009. *Valokuvan terapeuttinen voima*. Helsinki: Kustannus Duodecim Oy.

WWW.KARJALANLIITTO.FI/PAAVOLAISTENSUKUSEURA

SUKUSEURAN KOTISIVUT AVATTU

Juhani Paavolainen on urakoinut sukuseuran kotisivut käyttöömme. Toisenlaistakin urakointia on tänä talvena riittänyt. Kuva: Kaapo Paavolainen.

WWW.KARJALANLIITTO.FI/PAAVOLAISTENSUKUSEURA

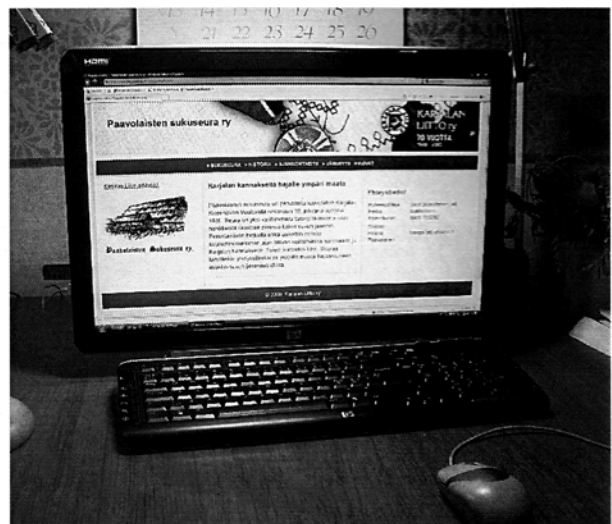
Seuran sivut avattu sinun kotonasi, tai missä oletkin. Anteeksi, että tulemme kutsumatta, mutta lupaamme käyttäytyä siivosti. Laitamme sivuille vain sen, minkä olemme tarkistaneet todeksi, emme halua loukata ketään ja jos tietoomme tulee asioita sinusta ja perheestäsi, kerromme asioistasi vain niin kuin haluat itse niistä kerrottavan.

Löydät sivuilta seuran säännöt, yhteystiedot ja ajankohtaista tietoa. Saanemme myös pikapuolin palstan, jossa voit täydentää perhetietojasi seuralle.

Otamme mielellämme vastaan ehdotuksia sivujen kehittämiseksi. Verkkovastaavina toimivat sihteeri Helena Paavolainen ja hallituksen jäsen Juhani Paavolainen.

Pääset sivuille otsikon osoitteen kautta tai googlaamalla esim. paavolaisten.

Juhani Paavolainen

SIHTEERIN PALSTA

Helena Paavolainen
Kurkisuontie 14 B 12
00940 Helsinki
040 718 4858
helepa@elisanet.fi

Muistathan ilmoittaa sukuseuran sihteerille perhekuntasi merkkitapahtumista sekä osoitteenmuutoksista!

HEI KAIKKI SUKULAISET!

Ensimmäinen vuosi sukuseuran sihteerinä alkaa olla takana. Voin vain todeta, että tämä aika on ollut mielenkiintoista ja mukavaa! Uusiin asioihin paneutuminen on ollut haasteellista ja vaatinut hie-
man ponnistelujakin arkirutiinien lomassa. Samalla se on ollut palkitsevaa, sukuseuran asiat ja johtokunnan jäsenet ovat tulleet tutummiksi sekä arvostus seuran pitkäaikaista toimintaa kohtaan entisestään kasvanut. Viime lokakuussa vietin erään lauantai-
päivän Karjalatalolla ”Eeltkäsi tämminkii” –kurssilla, joka käsitteli seuran hallintoa. Toivottavasti sieltäkin jäi oppia päähän, ettei kaikkea tarvitse kantapään kautta hakea. Kurssin tunnelma oli vapautunut, ja siet ja miet vain lentelivät ilmassa, kun opintoväki pääsi vauhtiin. Ajoittain tuntui kuin olisin tullut karjalan murteen intensiivikurssille. Parikymmenhenkinen osallistujajoukko koostui enimmäkseen erilaisten karjalaseurojen toimihenkilöistä. Kovasti olivat kaikki asiastaan innostuneita.

Kiitän kaikkia, jotka ovat ottaneet yhteyttä, suurin osa sähköpostitse, muutama postikortilla ja jotkut ovat tarttuneet luuriinkin. Muistattehan ilmoittaa minulle perhetapahtumistanne ja kun yhteystietonne muuttuvat. Rekisterissämme ajan tasalla olevan osoitteen avulla varmistatte lehden ja mahdollisen muun jäsenpostin perille tulon. Lisäksi toivoisin, että osoitetietojen muuttuessa ilmoittaisit-

te myös vanhan osoitteen. Näin menetellen välttyn sekoittamasta samannimisiä henkilöitä toisiinsa.

Jäsenmaksun maksaminen uudella tavalla aiheutti joukossamme hämminkiä viime vuonna. Pyydän kaikkia lukemaan tässä lehdessä annetut ohjeet huolella. Jäsenmaksun maksamista varten ei pankkisiirtoa ole liitetty lehden väliin, vaan maksu hoidetaan täyttämällä pankkisiirto itse sivulla 51 olevan mallin mukaisesti. Henkilökohtainen viitenumero on painettu osoitekenttään nimen yläpuolelle, ja siitä sen voi helposti poimia pankkisiirron viitenumero kenttään.

Kesäkuussa tapamme jälleen Paavolaisten sukukokouksessa, tällä kertaa Tuusulan Gustavelundissa. Koska vuosi 2010 on Karjalan Liiton juhluvuosi, sukukokouksemme on ajoitettu juhla-
viikolle osuvalle lauantai-
päivälle 19.6.2010. Näin kaikilla halukkailla on mahdollisuus nauttia viikonlopun aikana myös Karjalan Liiton monipuolisesta ohjelmatarjonnasta Helsingissä. Omasta puolestani toivotan teidät kaikki joukolla tervetulleiksi!

Sihteerini Helena Paavolainen

Kuvassa hääpari on sulhasen vanhempien keskellä.

Rakkautta ensisilmäyksellä!

Antti Mikael Kivinen (äiti Heli os. Paavolainen ja isä Raimo Kivinen) tapasi tulevan vaimonsa Ebunoluwan Helsingissä, kun tämä oli tullut Suomeen Nigeriasta asti ystävänsä häihin. Nuorenparin romanssi roihahti ensi tapaamisella heinäkuussa 2007, ja ennen vuoden päättymistä he olivat jo kihloissa.

Keväällä 2008 heidät vihittiin Vantaan maistraatissa. Joulukuussa Antti lähti vaimonsa kanssa tervehtimään uusia sukulaisiaan Nigeriaan Lagosiin, jossa he viettivät kuukauden päivät. Tänä aikana Ebunoluwan perhe halusi järjestää paikallisen häätjuhlan nuorelle parille. Kirkollisen siunaamisen liitolleen Antti ja Ebunoluwa saivat kesällä 2009

Tammelan kirkossa ja iloista häätjuhlaa vietettiin Teuron kylätalolla, joka sijaitsee Kivisen perheen mökkipaikkakunnalla. Vieraita juhlissa oli noin satakunta.

Paikalla oli myös morsiamen ystäviä Suomesta ja Nigeriasta, hänen vanhempansa sekä isoäiti New Yorkista.

Kuvassa Antti ja Ebunoluwa juhlavaatteissa, ympärillä Ebunoluwan perhe.

In memoriam

Raili Annikki Paavolainen

s. 24.2.1931 Kivennapa
k. 12.2.2010 Hauho

Sukuseuran sihteerin tietoon on lisäksi tullut seuraavien suvustamme pois nukkuneiden nimet:

Kaarina Lampi, o.s. Tertti

k. 16.10.2007, Turku

Alma Kuitunen, o.s. Lempinen,

Hirvensalmi

Toivomme että omaiset tai läheiset jaksaisivat toimittaa sukulehteen tiedon ja muistokirjoituksen – vaikka lyhyenkin – edesmenneistä omaisistaan.

Jaakko Juteini suomenkielisen kirjallisuuden alkaja

Lasten pitää saaman itse koetella kaikkia, mikä kohtuullinen on, että he omain koetustensa kautta viisaiksi tulisivat, ja viisaus syvemmälle juurtuisi.

Kaikki kilvan teko turmelee lasten sydämet; voittaja tulee ylpeäksi, ja voitettu kadottaa tarpeellisen arvon tunnustansa. Työ tapahtukoon siis aina hyödytyksensä tähden.

Kehoittaa lasta hyvyteen, ja sen tähden häntä ylellisesti kiittää, niin kuin hän sen itsestensä tehnyt olisi, on tehdä hänen viekkaaksi ja silmäin palveliaksi.

Kyllänyntää lasta neuvoilla ja varoituksilla, on tehdä hänen kova-korvaiseksi. Varoituksen pitää sen tähden harvoin ja hartaasti tapahtuman.

(Muutama tutkinnon aine Lapsen kasvatuksessa, 1817)

Lasta tuli kohdella hyvin, ei hemmotella, mutta ei kilpailuttaa ainakaan työssä, sillä voittaja ylpisty ja häviöjä menettää oman arvon tuntoaan. Jaakko Juteinin ajatukset tuntuvat kirkkailta ja selkeiltä.

Viipurissa vaikutti 200 vuotta sitten Hattulasta syntyisin oleva kaupunginsihteeriksi, joka oli opiskellut Turun Akatemiassa. Hän ei saanut hallituksen kielenkääntäjän virkaa, mutta sai työpaikan Haminan kaupungissa ja sitten Viipurissa. Viranhakua varten hän oli antanut näytteet suomenkielisistä runoista, joihin kuului Keisari Aleksanterin ylistys

ja ensimmäinen versio Juteinin nykyisin ainoastaan tunnetusta laulusta *Arvon mekin ansaitsemme*.

Jakob Judén (1781-1855) julkaisi Viipurin sanomalehdissä ja pienpainatteina hämmästyttävän laajan tuotannon runoja ja runoelmia, novelleja, tutkielmia, sananlaskuja ja pari näytelmää, kasvatussoppia ja suomen kielen kielioppia. Se levisi laajalle Suomen talonpoikaisen kansan pariin. Häntä luettiin Suomen maaseudulla koko 1800-luvun ajan, mutta kun kansallisen kirjallisuuden suurmiesten joukko määriteltiin linjalle Lönnrot,

Runeberg, Snellman, Topelius, Kivi, unohtui Juteini ja sai olla vain kansanvalistuksen edelläkävijä.

Juteinin teokset koottiin ja julkaistiin 1850-luvun lopulla, mutta sen jälkeen tuotanto on ollut tavoittamattomissa. Hän on myös ainoa, jonka kirja on vaarallisten ja liian vapaamielisiksi tulkittujen ajatusten perusteella määrätty poltettavaksi Viipurin torilla 1827. Hän sai kuitenkin kunniaosto- arvon 1840 juuri tutkielmistaan.

Viipurin Suomalainen Kirjallisuusseura (VSKS), jota Juteini itse oli pe-

rustamassa 1845, on tänä syksynä julkaisut *Kootut teokset I ja II*, yhteensä noin 900 painosivua. Kirjan on toimittanut FM Klaus Krohn ja esipuheen on kirjoittanut professori (em.) Liisi Huhtala. Kirjaa (yhteensä 79 e) on tilattavissa osoitteesta info@kustannustaito.fi. Seurasta lisää www.saunalahti.fi/viipkir/

Juteini-hankkeen alullepanija oli seuran varaesimiehenä pitkään toiminut Jaakko Paavolainen, joka valitettavasti ei ehtinyt nähdä teosta valmiina.

Vänin muistoturnaus kymmenvuotiaille

KPV järjesti marraskuun ensimmäisenä lauantaina Kipparihallissa Väinö Paavolaisen muistoturnauksen 10-vuotiaille pojille. Lisäksi P00-ikäluokassa pelattiin haasteotteluita alueen joukkueiden kesken. Turnauksen järjestäminen sai kimmokkeen siitä, että 4.11. tuli kuluneeksi sata vuotta Vänin syntymästä.

Väni joutui lopettamaan loukkaantumisen vuoksi oman pelaajanuransa. Tuo ura oli alkanut Karjalan kannaksella. Väni syntyi Kivennavan kunnan Joutselässä, mutta pelaajana hän edusti Viipurin Reipasta ja pelasi seuran riveissä mestaruussarjaa ennen sotia. Sotien jälkeen hän ehti pelata KPV:ssäkin muutaman vuoden.

Eeva Sundberg (Paavolainen) kunnioitti isänloiltaan juniorijaoston järjestämässä isän Väinö Paavolaisen muistoturnauksessa. Tapaamisen yhteydessä juniorijalkapallo Tapio Hakala sai vastaanottaa Eevan pokaalia jaettavaksi junioreille.

alkutahdit 1947, kun Väni joutui lopettamaan loukkaantumisen vuoksi oman pelaajanuransa. Tuo ura oli alkanut Karjalan kannaksella. Väni syntyi Kivennavan kunnan Joutselässä, mutta pelaajana hän edusti Viipurin Reipasta ja pelasi seuran riveissä mestaruussarjaa ennen sotia. Sotien jälkeen hän ehti pelata KPV:ssäkin muutaman vuoden.

Terilmaan muistosanat. Marraskuisen turnauksen kunniavieraana vieraili Väni Helsingissä asuva tytär Eeva Sundberg. Eeva lahjoitti KPV:n junioreille kolme nostalgisen hienoa Väniin pokaalia. Turnauksesta tulee perinne ja ensi vuonna pelataankin isänpäivä-viikonloppuna P00-ikäluokassa.

Tämän vuotisen turnauksen vei voittoon isäntäjoukkue KPV. KPV voitti tuksassa loppuottelussa VIFK:n Vaasasta. Voittajajoukkuetta valmentavat Seppo Peurajarju, Antti Porko, Teemu Kerola ja Petri Gustafsson. KPV:

sta palkittiin Väniin pokaalilla Eeto Saari.

Alkusarja
KPV-TP Seinäjoki 2-2, VPS-KPV 1-2, TP Seinäjoki-VPS 3-0, Jaro-GBK 2-1, VIFK-Jaro 1-5, GBK-VIFK 0-8.

Sijat 5-6
VPS-GBK 5-0

Välierät
TP Seinäjoki-VIFK 2-3

Jaro-KPV 0-4

Sijat 3-4
TP Seinäjoki-Jaro 4-2

Sijat 1-2
KPV-VIFK 4-2

Loppuottelun järjestys

1. KPV, 2. VIFK, 3. TP Seinäjoki, 4. Jaro, 5. VPS, 6. GBK.

Eeva Sundberg lähetti tämän Kokkolan Pallo- Veikkojen seuralehdessä julkaistun uutisen isänsä Väinö Paavolaisen mukaan nimetystä "Väniin muistoturnauksesta".

Eevan terveiset: "Ajattelin, että se olisi ehkä mukavaa luettavaa urheilusta kiinnostuneille sukulaisille, ja elossa on vielä monia, jotka muistavat isäni."

KPV järjesti marraskuun ensimmäisenä lauantaina Kipparihallissa Väinö Paavolaisen muistoturnauksen 10-vuotiaille pojille. Lisäksi P00-ikäluokassa pelattiin haasteotteluita alueen joukkueiden kesken. Turnauksen järjestäminen sai kimmokkeen siitä, että 4.11.2009 tuli kuluneeksi sata vuotta Väniin syntymästä.

Väinö Paavolaista voidaan perustellusti pitää KPV:n juniorijalkapalloilun isänä, Väniin koulun luojana. Tuo koulu sai alkutahdit 1947, kun Väni joutui lopettamaan loukkaantumisen vuoksi oman pelaajanuransa. Tuo ura oli alkanut Karjalan kannaksella. Väni syntyi Kivennavan kunnan Joutselässä, mutta pelaajana hän edusti Viipurin Reipasta ja pelasi seuran riveissä mestaruussarjaa ennen sotia. Sotien jälkeen hän ehti pelata KPV:ssäkin muutaman vuoden.

Väniin koulun kautta kulki vuosikymmenten

ajan satojen kokkolalaispoikien tie jalkapalloilun kiehtovaan maailmaan. Väinö Paavolainen ei ollut yksinomaan valmentaja, vaan sen ohessa myös erinomainen kasvattaja, jonka opetuksesta nuori poika sai hyviä siemeniä omalle elämänuralleen. Vielä 80-luvullakin hänet nähtiin harjoituksissa ja säännöllisesti pelikauden päättäjaisissä Emma-puolisensa kanssa. Väinö Paavolaisen maallinen vaellus päättyi 25.2.1994. Tuon kevään Pallo-Veikossa on laaja muistoartikkeli Väniin taipaleesta sisältäen kirkkoherra Erkki Murtomäen siunauspuheen ja Olli Telimaan muistosanat.

Marraskuisen turnauksen kunniavieraana vieraili Väniin Helsingissä asuva tytär Eeva Sundberg. Eeva lahjoitti KPV:n junioreille kolme nostalgisen hienoa Väniin pokaalia. Turnauksesta tulee perinne ja ensi vuonna pelataankin isänpäivä-viikonloppuna P00-ikäluokassa.

**Muistathan:
uusi tapa maksaa sukuseuran jäsenmaksu**

Tämän sivun alareunassa on malli tilisiirtolomakkeesta, jonka kaltaista tulee käyttää jäsenmaksun maksamisessa. Maksaussanne täyttäkää nimi yms. tarvittavat tiedot ja mikä tärkeintä :

Oma viitenumeronne, joka on numerosarja osoitetarrassa lehden takakannessa. Viitenumero tarvitaan, jotta tiedämme kuka on maksanut jäsenmaksun.

Kirjoittakaa viitenumeronne tilisiirtolomakkeessa sille varattuun viitenumero-kohtaan. Verkkopankin käyttäjät löytävät mallista tarvittavat tiedot eli saajan tilinumeron: **102930-316850**, nimen sekä jäsenmaksun /-maksujen suuruuden. Ja muistattehan käyttää viitenumeroa, kiitos!

Kuten aikaisemminkin voitte maksaa tällä samalla tilisiirrolla sekä Paavolaisten Sukuseuran (15 €) että Karjalan Liiton (7 €) jäsenmaksun. Karjalan Liiton (KL) jäsenmaksu on vapaaehtoinen ja voitte maksaa sen myös jonkin muun KL:oon kuuluvan yhdistyksen kautta.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer Nordea 102930-316850	IBAN	BIC
Saaja Mottagare Paavolaisten Sukuseura ry Ahmankatu 4 C 18, 05460 Hyvinkää	Viesti Meddelande Jäsenmaksu 15€/h Karjalan Liitto 7€	
Maksajan nimi ja osoite Betälarens namn och adress Sukulainen Toivo	Viitenro Ref.nr 4431	
Tililtä nro Från konto nr	Eräpäivä För.dag	Euro

**4431
Sukulainen Toivo
Karjalantie 8
00000 Rajantaka**

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

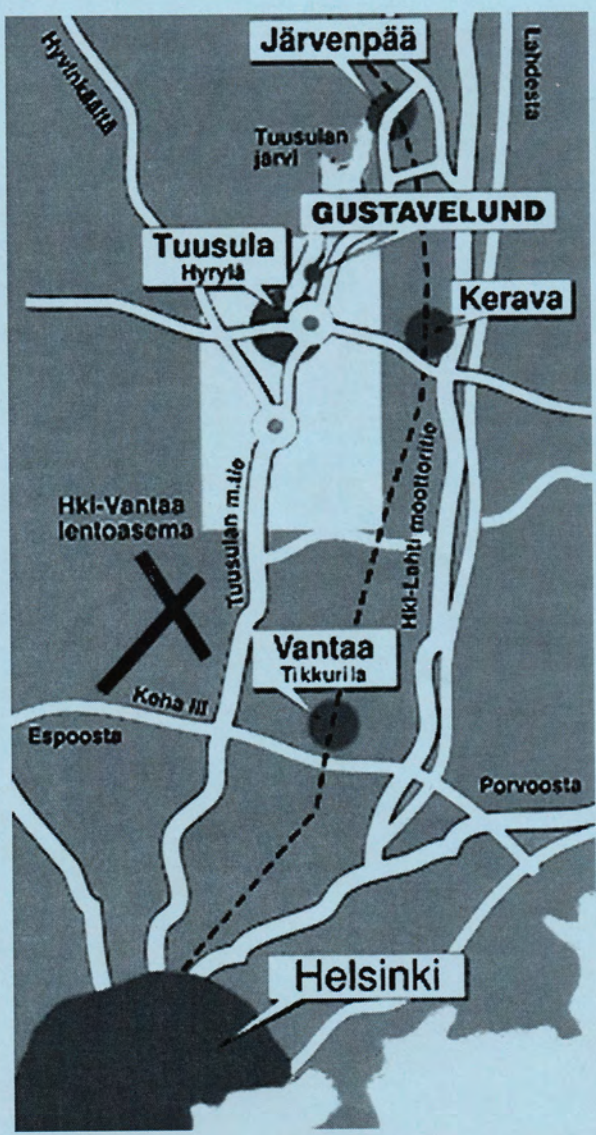
PANKKI BANKEN

36

Port Payé
Finlande
132468
●
p o s t i

ECONOMY

Jos vastaanottajaa ei tavata, lehti pyydetään palauttamaan:
Helena Paavolainen, Kurkisuontie 14 B 12, 00940 HELSINKI.

**Näin löydät kokoushotelli
Gustavelundiin
Kirkkotie 36
04310 Tuusula**

